

MINISTERIET FOR BØRN, LIGESTILLING,
INTEGRATION OG SOCIALE FORHOLD

Folketingets Socialudvalg

Dato: 4. april 2014

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgsbrev af 7. februar 2014 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 201 (SOU Alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Torben Hansen (S)

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

Ansvarlig: haw/cap
Sagsnr. 2014 - 1402

Spørgsmål nr. 201:

"Vil ministeren redegøre for omkostningerne ved, at kommunerne i alle anbringelsessager skal gennemføre et forløb med familierådslagning, inden der træffes afgørelse om endelig anbringelse, hvis det forudsættes, at et sådant forløb varer hhv. 5, 10 eller 15 timer?"

Svar:

Det følger af de gældende bestemmelser i serviceloven, at kommunerne ud fra behovene i den enkelte sag er forpligtet til at beslutte, hvordan familien og netværket inddrages systematisk. Familierådslagning er her én blandt flere inddragende metoder, som kommunerne kan benytte.

Familierådslagning er en metode, hvor *ensamordner* spiller en central rolle. En samordner er en neutral person, der er uddannet til at facilitere møderne og varetager opgaven med at kontakte og informere deltagerne om mødernes formål og form. Ud over barnet eller den unge, familiemedlemmer og samordneren deltager der typisk en sagsbehandler og andre fagpersoner, som har et særligt kendskab til den unge eller relevant viden om de vanskeligheder, den unge oplever.

Til delvis belysning af målgruppen kan ministeriet oplyse, at det følger af Ankestyrelsens Anbringelsesstatistik, at kommunerne i 2012 har truffet afgørelse om anbringelse af 2.443 børn og unge i alderen 0-17 år. Det må dog antages, at det i en andel af disse sager ikke vil være muligt at gennemføre familierådslagning, blandt andet i de tilfælde, hvor familien ikke ønsker at

medvirke, samt i de situationer, hvor en anbringelse ikke kan afvente, at der indkaldes til og afholdes en familierådslagning.

Samtidig fremgår det af Ankestyrelsens undersøgelse "Hvordan familie og netværk bliver inddraget i børnesager" fra december 2013, at nogle kommuner allerede i dag anvender familierådslagning i sager på børneområdet, herunder også til anbringelsessager. Ministeriet har dog ikke oplysninger om antallet af anbringelsessager, hvor familierådslagning på nuværende tidspunkt anvendes. Det fremgår dog af Ankestyrelsens undersøgelse, at familierådslagning er den mindst udbredte af de inddragende metoder.

Det er på baggrund af usikkerheden om antallet af familier, der vil være omfattet af forslaget, ikke muligt at foretage en egentlig beregning af udgifterne til den foreslåede ordning. For at give spørger et indtryk af niveauet for de årlige lønudgifter til samordnere ved forløb af henholdsvis 5, 10 og 15 timers varighed fremgår et skøn over disse udgifter ved henholdsvis 1.500, 2.000, 2.500 og 3.000 sager af tabel 1.

Tabel 1. Skønnede årlige lønudgifter til samordnere

Mio. kr., PL14.	1.500 sager	2.000 sager	2.500 sager	3.000 sager
Ved forløb á 5 timer	3	4	5	6
Ved forløb á 10 timer	6	7	9	11
Ved forløb á 15 timer	8	11	14	17

Note. Samordnerens timeløn fastsættes af den enkelte kommune, og den samlede lønudgift vil således kunne variere alt efter, hvilken timeløn kommunerne anvender. I de skønnede lønudgifter er der anvendt en timeløn svarende til en socialrådgivers timeløn.

Det skal dog bemærkes, at der udelukkende er tale om et udgiftsskøn for lønudgifter til samordneren. Der kan forventes andre former for omkostninger ved at indføre krav om familierådslagning i alle anbringelsessager, herunder blandt andet omkostninger til administration, eventuelle udgifter til fagpersoner, der i nogle tilfælde deltager i dele af familierådslagningen, samt til udbredelse af kompetencer og viden om metoden.

Manu Sareen

/ Anders Holbøll